

[Glistrup]

fordi han derved mener at kunne dunke socialdemokratiet oven i hovedet og sige; haha, I brugte jo selv artikel 224 i maj 1982! Men nu handler artikel 224 for det første om krig, og der var vitterlig krig i maj 1982. Der faldt nogle bomber og blev skudt nogle ting ned omkring Falklandsøerne. For det andet: den måde, socialdemokratiet brugte reglen på i maj 1982, var, at man sagde, at indtil der er tilvejebragt en national lovgivning, som altså blev tilvejebragt, gælder forordningen for Danmark. Derfor kan man slet ikke sammenligne brugen af artikel 224 i maj 1982 med den måde, den blev brugt på i februar-marts 1983, hvor vi vitterlig – gud ske lov da – ikke var i fysisk krig med russerne på nogen som helst måde.

At man fra EF-Kommissionens og Ministerrådets og alle andres side siger: dette ligegyldige bagatelproblem vil vi ikke rejse nogen sag på, skal vi da være glade for. Det må faktisk være det, der er enden på sagen. De er ligeglade med, hvad vi importerer fra Rusland, nede i EF. Vi må se at komme videre og se at få lavet et konstruktivt grundlag for fremtiden og ikke fordybe os alt for meget i fortiden.

Grethe Kindberg Jørgensen (CD):

Først vil jeg gerne takke udenrigsministeren for redegørelsen, som i al væsentlighed har et indhold, CD kan tilslutte sig. Som ministeren og flere ordførere har været inde på her i dag, er det jo ikke nogen ny debat, men en debat, der, som hr. Arne Christiansen udtalte, især for EF-modstandere falder på et passende tidspunkt, og som synes at være en vældig god start på den forestående valgkamp til EF-Parlamentet.

Udenrigsministeren og flere ordførere har også været inde på, at debatten først og fremmest drejer sig om anvendelse af artikel 113 i Romtraktaten. Brugen af denne artikel samt artikel 224 har siden Danmarks optagelse i EF ofte været diskuteret her i salen og under udvalgsbehandlinger. Sagen drejer sig om vetoetret – ja, kært barn har jo mange navne – Luxembourgforliget, den tomme stols politik, eller hvad man nu ønsker at kalde det, en betegnelse for et forlig, som EF-landenes udenrigsministre indgik vedrørende EFs fremtid på et møde i Luxembourg i januar 1966. Begrundelsen var Frankrigs boykot af arbejdet i EF i ca. ½ år. Lad mig

slå fast, at i praksis anvender Rådet som følge af dette forlig ikke reglen om kvalificeret flertal så hyppigt, som traktaten giver mulighed for, men søger i stedet at tilvejebringe enstemmighed.

Dette enstemmighedsprincip blev, som jeg tidligere har sagt fra denne talerstol, brudt af socialdemokratiet i februar. Vi kunne ikke fortsat gennemføre sanktionerne over for Sovjetunionen efter artikel 113. At socialdemokratiet nu efter at være kommet i opposition rider på 2 heste, er der vist ikke nogen der er i tvivl om. Et lille føl er der i hvert fald kommet til.

Fordelen ved anvendelsen af artikel 113 er efter CDs opfattelse, at den i stk. 4 indeholder den kommunitære bestemmelse, at Ministerrådet i denne sammenhæng kan træffe beslutning på medlemslandenes vegne med kvalificeret flertal. Hovedhensigten med artiklen udspringer vel først og fremmest af egentlige handelspolitiske overvejelser og ikke af udenrigspolitiske overvejelser, selv om det ikke juridisk er udelukket ved formuleringen. Grundlaget for Luxembourgforliget er, at kun når meget vigtige interesser, vitale interesser for et medlemsland står på spil, kan man påberåbe sig vetoetret.

Spørgsmålet for CD er i dette tilfælde, om Danmark har mulighed for at påberåbe sig denne ret og derved forhindre, at en afstemning finder sted. Selvfølgelig er der ikke noget, der forhindrer os i at anvende en sådan fremgangsmåde, men hvorfor skulle vi forhindre de øvrige EF-partnere i at opretholde deres handelssanktioner over for Sovjetunionen efter artikel 113? Det har jeg i hvert fald lidt svært ved at se.

Som generel betragtning i forbindelse med dansk medlemskab af EF må jeg dog indrømme, at vi en gang imellem her i landet burde dreje globen og finde den lille plet, der hedder Danmark. EF-modstanderne tror åbenbart, at en sådan lille plet – i forhold til de øvrige medlemslandes størrelse – skulle kunne afgøre hele Fællesskabets politik.

Debatten angående mandatgivningen i forbindelse med handelssanktionerne mod Sovjet synes jeg har kørt længe nok. Jeg er sandelig fuld af beundring for de partier, der har rejst den – især for SF, der kan huske ordret, hvad der blev sagt under udvalgsbehandlingen i december måned. Mon ikke også denne debat skal bruges som valgpropa-